

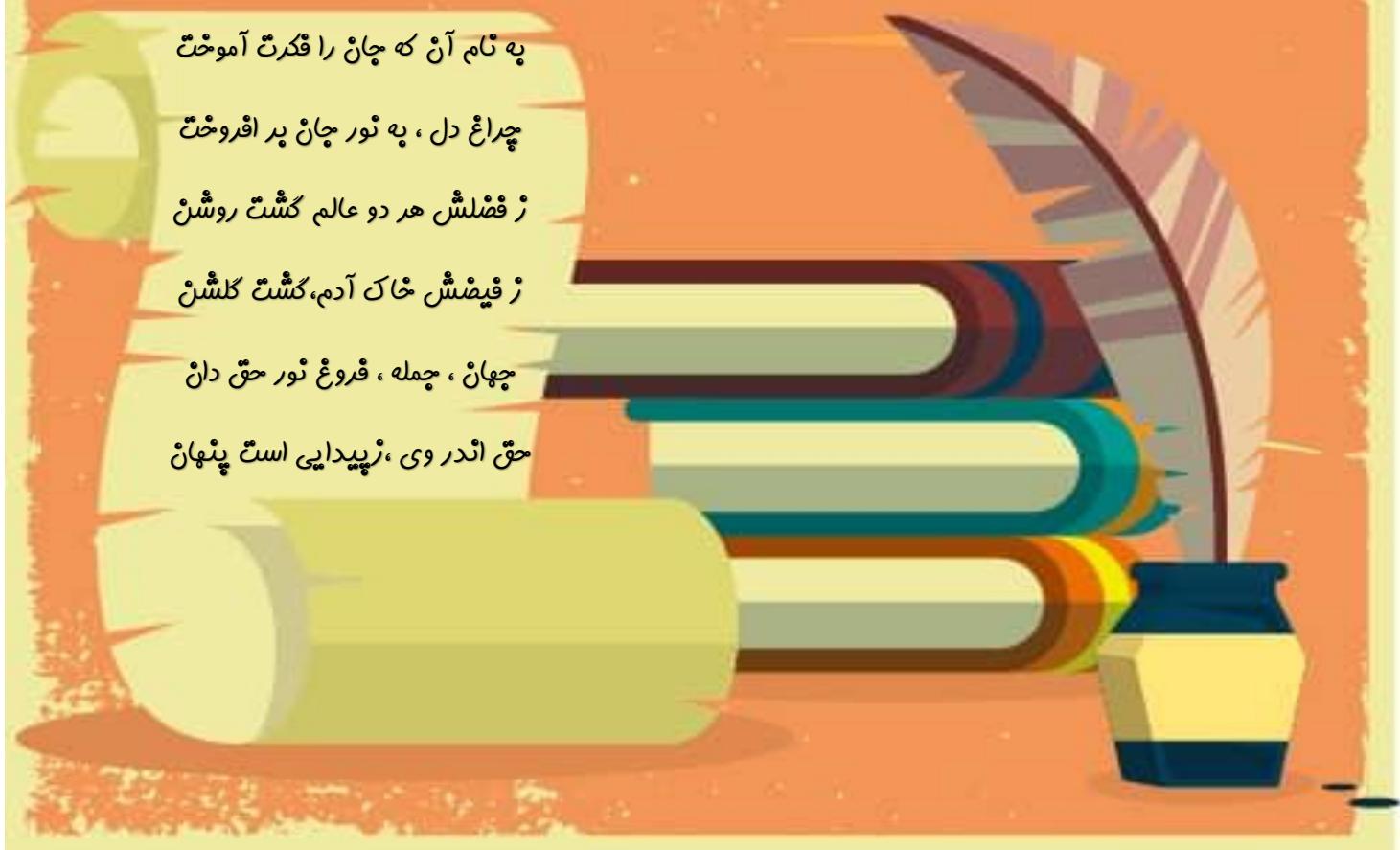
وزارت آموزش و پرورش
اداره کل آموزش و پرورش استان خوزستان
معاونت آموزش ابتدایی
اداره تکنولوژی و گروه های آموزشی

سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۳۹۹

درسنامه فارسی خواندنی

پایه ششم

به نام آن که چنان را فکرت آموخت
چه راغ دل ، په نور چنان پر افروخت
ز فضلش هر دو عالم گشت روشن
ز فیضش خاک آدم، گشت گلشن
جهان ، چمله ، فروغ نور حق دان
حق اندروی ، ز پیدایی است پنهان

درس ۱۱ شهدا خورشیدند

معنی بیت ها:

شہدا خورشیدند

ساعت انشا بود

و چینین گفت معلم یا ما:

"بچه ها گوش کنید"

نظر ما این است

شەدا خۇر شىدند.

زنگ انشا بود و معلم به ما بچه ها گفت: بچه ها! به حرف های من گوش کنید. به نظر من شهیدان مانند خورشید درخشندهستند و همه جا را روشن می کنند.

آرایه ادبی : تشییه شهدا خورشیدند شهدا مانند خورشید هستند.

مرتضی گفت: "شهید چون شقاویه سرخ است"

م تضم، گفت: شهید همانند شفایق سرخ نگه می باشد که در خون خود غلتیده است.

آرایه ادبی: تشییه شهید در سخن خون به شقاچه، تشییه شده است.

دانش، آموزی، گفت: "جون جاغم، است که در خانه ما می سوzd."

دانش آموز دیگری گفت: شهید همانند چراغ فروزان است که خودش می سوزد و با از خود گذشتگی به دیگران روشنایی، راهنمایی و هدایت می بخشد.

نکته دستوری: حوزه به معنای مثل و مانند حرف اضافه است.

آرایه ادبی: تشبیه

شهید به چراغی تشبیه شده است.

و کسی دیگر گفت: "شهید داستانی است پر از حادثه و زیبایی"

دانش آموز دیگری گفت: شهید مانند داستان زیبای حماسی است که در آن حوادث شگفت انگیز و جذابی وجود دارد.

آرایه ادبی: تشبیه

شهید به داستان پر از اتفاق تشبیه شده است.

مصطفی گفت: "شهید

مثل یک نمره بیست

داخل دفتر قلب من و تو می ماند."

مصطفی گفت: شهید همانند نمره بیستی از که یاد و خاطره زیبا و جاودانه را در ذهن باقی می گذارد.

آرایه ادبی: تشبیه

شهید به نمره بیست تشبیه شده است.

پیام درس:

در این درس و دلاوری ها و از خودگذشتگی های شهیدان عزیzman اشاره شده است. شهیدان که خود در راه هدف شان فدا شدند تا ما با آرامش و آسایش زندگی کنیم این انسان های بزرگ همواره در طول تاریخ جاودان و پاینده خواهند بود .

گل زیبای من! هر چه درباره‌ی سلمان هراتی میدانی بنویس . (از نام نامه پایان کتاب کمک بگیر)

دانش ادبی:

تشبیه:

مانند کردن کسی یا چیزی به کسی یا چیز دیگر را تشبیه می گویند.

هر تشبیه از چهار جزء تشکیل شده است.

طرف اول (مشبه) : کلماتی است که آن را تشبیه می کنیم **مانند شهدا** در شهدا خورشیدند.

طرف دوم (مشبه به) : کلمه ای است که طرف آن اول را به آن تشبیه می کنیم . مانند **خورشید** در شهدا خورشیدند.

نکته : به طرف اول و طرف دوم اجزای اصلی تشبیه می گویند که در جمله حذف نمی شوند.

ادات تشبیه : کلماتی هستند که طرف اول را به طرف دوم پیوند می دهند مانند : چون، همچون و چو ، مانند، مثل، همانند ، بسان ، نظیر و ...

"چو" و "چون" اگر به معنی مثل و مانند به کار بروند می توانند ادات تشبیه باشند. مانند : چون شیر شجاعی حرکت کردند.

وجه شبه : ویژگی مشترک میان طرف اول و طرف دوم است که طرف دوم باید آن ویژگی را به حد کمال داشته باشد یا به داشتن آن معروف باشند. مانند **روشنایی و گرما بخشی** خورشید

نکته : به ادات تشبیه و وجه شبه اجزای فرعی تشبیه می گویند. یعنی قابل حذف هستند به مثال زیر توجه کنید :

ایام گل چو عمر به رفتن ، شتاب کرد

ایام گل طرف اول

چو..... ادات تشبیه

عمر..... طرف دوم

شتاب کردن وجه شبه

گاهی ادات تشبيه و وجه شبه با هم حذف می‌شوند و طرف اول و طرف دوم با کسره به هم پیوند داده می‌شوند. اصطلاحاً به این تشبيه "اضافه تشبيه‌ی" می‌گویند مانند: "درخت علم همیشه بار معرفت می‌دهد"

در مثال بالا دو تشبيه به کار رفته است؛ علم به درخت و معرفت به بار مانند شده است.

به دو ترکیب "درخت علم" و "بار معرفت" اضافه تشبيه‌ی یا همان تشبيه می‌گویند.

فرزندم! سه جمله بنویس که در آن آرایه تشبيه بکار رفته باشد.

دلیندم! در جمله‌های زیر تشبيه‌ها را مشخص کن.

۱. تو چون آب‌های زلال، پاکی و صافی
۲. بارگاه حضرت مصطفی (س) مثل مرواریدی در شهر قم می‌درخشد.
۳. وطن ما به جای مادر ماست.
۴. قلب مادرم چشم‌های زلال محبت است.

حکایت

واژه نامه

زرین : طلایی، چیزی که از زر ساخته اند یا به رنگ زر است.	شتا : زمستان ، فصل سرما
خدمت کردن : انجام دادن کار	خیره : گستاخ، لجباز ، بی پروا
صیف : تابستان	مذلت : خواری و پستی
صرف کردن : خرج کردن	تفته : داغ ، گداخته ، گرم
مشقت : سختی ، رنج	درویش : تهیدست
توانگر : ثروتمند	دوتا : خمیده
باری : خلاصه ، به هر حال	گران مایه : با ارزش

معنی متن حکایت

عمر گران مایه

* دو برادر یکی خدمت سلطان کردی و دیگری به زور بازو نان خورده
دو برادر بودند که یکی بندگی (چاکری) پادشاه می کرد دیگر با دست رنجی و زحمت خودکار زندگی اش را می گذراند.

نکته های دستوری :

فعل «بودند» بعد از دو برادر حذف شده است. فعل های «کردی» و «خورده» ساخت قدیمی دارند و امروزی آن ها به ترتیب «می کرد» و «می خورد» است که زمان گذشته دارند.

نکته: «نان خوردن» کنایه از درآمد داشتن و زندگی کردن است. «به زور بازو خوردن» کنایه از کسب درآمد با تکیه بر تلاش و کوشش شخصی است.

* باری ، توانگر گفت درویش را که : چرا خدمت نکنی تا از مشقت کار کردن برھی؟
خلاصه ، برادر ثروتمند به برادر فقیر گفت: تو چرا کار و تلاش نمی کنی تا از رنج خدمت و نوکری پادشاه نجات پیدا کنی ؟

نکته : میان « توانگر » و « درویش » تضاد وجود دارد.

* گفت : تو چرا کار و تلاش نمی کنی تا از خواری و پستی خدمت ، رهایی یابی
که خردمندان گفته اند : از دسترنج خود استفاده کردن بهتر از لباس های طلایی پوشیدن و نو کری کردن است.

نکته :

کمر بستن : کنایه از آماده و مصمم بودن برای انجام کاری است.
همچنین میان در واژه های « نشستن و ایستادن » تضاد وجود دارد.
به خود متکی بودن و قناعت کردن تاکید دارد یعنی قانع و خرسند باشیم.

* به دست آهن تفته کردن خمیر به از دست بر سینه ، پیش امیر
آهن داغ را با دست نرم کردن و رنج و سختی آن را تحمل کردن بهتر از تعظیم کردن در مقابل پادشاهان است.

نکته ی دستوری : آهن تفته : ترکیب وصفی

نکته : « دست بر سینه داشتن » کنایه مطیع و فرمانبردار است.

* عمر گران مایه در این صرف شد تا چه خورم صیف و چه پوشم شتا
عمر با ارزش من به خاطر فکر کردن به این که تابستان چه بخورم و زمستان چه بپوشم ، هدر رفت.

نکته های دستوری : « عمر گرانمایه » ترکیب وصفی است.

نکته : میان واژه های « صیف و شتا » تضاد وجود دارد.

* ای شکم خیره ، به نانی بساز تا نکنی پشت به خدمت ، دوتا
ای شکم بی شرم و گستاخ به لقمه نانی قناعت کن تا این که مجبور نباشی در برابر دیگران تعظیم و خدمت کنی.
نکته های دستوری :

« ای شکم خیره » به تنها یک جمله محسوب می شود.
« شکم خیره » ترکیب وصفی و منادا است.

نکته : « شکم خیره » که جان بخشی است.

« دو تا » کنایه از خمیده و « پشت دوتا کردن » کنایه از تعظیم و ادائی احترام کردن است.

دلبندم! با کلمات زیر یک متن زیبا بنویس. (می توانی ابتدا جمله سازی کنی و بعد به کمک جمله ها یک متن بنویسی، در آن نشانه های نگارشی را رعایت کن.)

هنر ، مانند ، تلاش ، خاطرات ، زندگی ، شفایق ، روزگار

| داستان کوتاه:

داستان تماسح حریص

در نزدیکی دهکده ای، یک برکه ای وجود داشت که در آن یک تماسح حریص زندگی می کرد، روزی یک پسر کوچک را در نزدیکی برکه دید که مقداری گوشت در دستانش داشت. تماسح تصمیم گرفت هم پسرک را بخورد و هم گوشتی که در دستانش بود.

بنابراین با لحنی آرام و فریبینده به پسر کوچولو گفت: " اوه پسر کوچولو! گوشت را به من می دهید من بسیار گرسنه هستم".

پسر کوچولو گفت: او همه شما را خواهد خورد.

تماسح گفت: قول می دهم، شما را نخورم.

پسر کوچولو نزدیک تماسح رفت تا گوشت را به او بدهد اما تماسح با زیرکی بازوی پسرک را در دهانش گرفت.

یک خرگوش که در آن نزدیکی بود ماجرا را دید و خواست به پسر کمک کند، بنابراین به نزدیکی آنها رفت و تماسح وقتی خرگوش را دید پیش خود فکر کرد که بهتر است اول خرگوش را بخورد و بعد سراغ پسر بچه برود بنابراین بازوی پسر بچه را رها کرد و پس از آن، پسر بچه و خرگوش به سرعت فرار کردند و تماسح حیله گر به خواسته اش نرسید.